

kou, přípustnou pouze tam, kde jej odůvodňují v á ž n é d ů v o d y. Soud jest povinen uvážiti vše, co s vinníkem a jeho činem byt i vzdáleně souvisí, tedy nejen dosavadní způsob jeho života, pohnutky jeho činu, způsob jeho provedení, chování se obžalovaného po skutku, hlavně snahu, škodu podle sil svých napravit a podobné. Odepřel-li nalézací soud, maje na zřeteli tyto okolnosti, obžalované podmíněný odklad trestu, nelze výrok tento shledati neodůvodněným, při čemž netřeba ani zvláště zdůrazňovati, že nebylo nutno, aby soud nalézací byl obžalovanou viděl a slyšel, ježto dle toho co bylo právě řečeno nerozhoduje o přesvědčení soudu v tom směru, zda odsouzený povede pořádný život (§ 1 zák. ze dne 18. října 1919 čís. 562 sb. zák. a nař.), osobní dojem, který obžalovaný na soud učinil. Odvolání jest tedy v tomto směru neopodstatněno.

Čís. 137.

Pro výši škody z majetkového deliktu nejsou výlučně rozhodny úředně stanovené ceny, nýbrž též konkrétní hospodářské a jinaké poměry poškozeného.

(Rozh. ze dne 19. února 1919, Kr I 513/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Viléma K. a Arnošta S. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. srpna 1919, jímž byli uznáni vinnými Vilém K. zločinem dílem dokonané, dílem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a), c) tr. z. a Arnošt S. zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a), c) tr. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že oba obžalovaní měli býti odsouzeni pouze pro přestupek krádeže, nikoliv pro zločin, poněvadž celková hodnota odcizených věcí u žádného z nich nepřevyšuje zákonné hranice zločinu (50 K). Správně uvádí stížnost, že při zjištění hodnoty odcizených věcí dlužno přihlížeti ku zmenšení jmění, jehož dozal majitel odcizených věcí tím, že je ztratil, a ke škodě, která ho bezprostředně stihá. Nesprávně a nedůsledně má však stížnost za to, že v přítomném případě neměl soud přihlížeti k tomu, kolik musil obžalovaný vynaložiti, by si od obce zjednal náhradu za odcizené brambory, poněvadž prý si sám ukradené brambory vypěstoval a má nárok jen na náhradu úředních cen maximálních. Stanovisko rozsudku by prý vedlo k tomu, že by bylo nutno přihlížeti i k cenám placeným v obchodě pokoutním. Pokud jde o chléb, poukazuje stížnost na to, že poškozený je pekařem, a, že nejvyšší cena za chléb, v níž zahrnut jest již výdělek pekařův, obnáší za bochník 1 K 30 hal. Dle výpočtu zmateční stížnosti činí hodnota odcizených věcí u obžalovaného Viléma K. za 60 kg bramborů po 28 h 16 K 80 h, za 11 chlebů po 1 K 30 h, 14 K 30 h, za půl kg kvasnic 3 K 30 h, — úhrnem 33 K 40 h, u obžalovaného Arnošta S. za 60 kg bramborů po 28 h 16 K 80 h, za 9 chlebů 11 K 70 h, úhrnem 28 K 50 hal. Stížnost není oprávněna. Závisí-li zločinná kvalifikace krádeže

na hodnotě odcizených věcí, dlužno vycházeti z ustanovení poslední věty § 173 tr. z. Dle tohoto ustanovení nelze počítati hodnotu toho, co bylo ukradeno, dle užitku zlodějova, nýbrž dle škody okradeného. Tato pak záleží v majetkové ztrátě okradeného, t. j. v obnosu, o němž se jeho jmění ztenčilo a kterýž se zpravidla dá určití částkou, kterou musí okradený vynaložiti, by si opatřil věci stejné hodnoty. Pokud pak jde o způsob, jakým dlužno způsobenou škodu zjistiti, předpisuje § 99 tr. ř., že dlužno v první řadě přihlížeti k výpovědi poškozeného. V přítomném případě zjišťuje pak soud na základě výpovědi svědka a poškozeného, že brambory, jemu odcizené, byly určeny k jeho potřebě, nikoliv k prodeji, a že za účelem opětného opatření si bramborů musel vynaložiti částku 78 h za 1 kg, t. j. peníz, za který obec tenkrát brambory prodávala. Ohledně chleba pak zjišťuje naříkaný rozsudek, že poškozený dociloval při prodeji za bochník 2 K 30 h, a vzal proto za základ výpočtu škody v obou případech obnosy, o něž poškozený na svém jmění byl skutečně zkrácen, škodu, která poškozeného bezprostředně stihla. Námitka, že stanovisko rozsudku, který nedbá cen maximálních, by případně vedlo k respektování cen pokoutních, není odůvodněna, poněvadž ceny, požadované obcí, nelze pokládati za pokoutní. Nejvyššími cenami, stanovenými úřadem, nemusí nutně a v každém případě býti vyvážena škoda, již trpí poškozený trestným činem směřujícím proti jeho majetku. Stanovení výše ceny předmětů, na něž se vztahuje trestný čin a jež byly jím odňaty bezprávně poškozenému, pokud se týče výše škody, již takto trpí poškozený, nesmí se díti povšechně a paušálně, přihlížeje snad výlučně jen k nejvyšším cenám, stanoveným úřady k tomu povolanými, nýbrž jest při něm dbáti konkrétních hospodářských a ostatních poměrů toho kterého poškozeného. Vezmou-li se dle zásady § 99 tr. ř., již právem se bylo v tomto případě přidrženo, za základ ceny, jež uvedl poškozený, převyšuje hodnota odcizených věcí hranici zločinu i tenkrát, kdyby se počítala hodnota bochníku chleba dle přání obžalovaných za 1 K 30 h. Odsuzující výrok dle § 174 II. a), c) u obou obžalovaných odpovídá tudíž zákonu a bylo proto nutno neodůvodněnou stížnost zavrhnouti.

Čís. 138.

Skutečné násilné vztažení ruky (§ 81 tr. zák.) musí sice býti násilím aktivním, nemusí však býti násilím bezprostředním.

(Rozh. ze dne 19. února 1920, Kr I 555/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa P. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. srpna 1919, jímž byl uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce meritální namítá stížnost, že v přítomném případě nemůže býti řeči o skutečném násilném vztažení ruky na osobu vrchnostenskou. Jednáť se prý o pouhou neposlušnost vůči příkazu veřejného orgánu, jemuž pachatel unikl, po případě o ohrožení úřední osoby, které by bylo